

Cartea lui Daniel – Numărul Cinci

Șaptezeci de ani

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jehoiakim a fost primul dintre ultimii trei împărați ai lui Iuda, iar când a fost cucerit de babilonieni au început cei șaptezeci de ani de robie pentru împărăția de sud. Acei șaptezeci de ani identifică perioada de timp în care Babilonul, prima împărăție a profeției biblice, avea să domnească. În Isaia, capitolul douăzeci și trei, curva din Tir avea să fie uitată timp de șaptezeci de ani simbolici, care au fost identificați profetic ca zilele unui singur împărat. În profeția biblică, un împărat este o împărăție, iar zilele singurei împărății din profeția biblică care au însumat șaptezeci de ani au fost cele ale Babilonului.

În decursul acelei istorii, curva din Tir, care reprezintă papalitatea, avea să fie uitată. La sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, ea avea să fie adusă aminte și să iasă și să curvească împreună cu toate împărățiile pământului. Curvia spirituală este relația nelegiuită a unirii dintre biserică și stat. La sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, papalitatea avea să intre într-o relație cu Națiunile Unite, reprezentate de toți împărații cu care curva din Tir curvește la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici. Împărăția care domnește în timpul celor șaptezeci de ani simbolici este Statele Unite, fiara pământului cu două coarne.

Capitolele unu până la cinci din Daniel conturează istoria celor șaptezeci de ani ai Babilonului și, prin urmare, aceste capitole reprezintă istoria ambelor coarne ale fiarei pământului. Capitolele patru și cinci îi identifică pe primul și pe ultimul împărat al Babilonului, iar împreună aceste două capitole identifică istoria fiarei pământului și a celor două coarne ale ei. Judecata celor două coarne, precum și a fiarei pământului însăși, este reprezentată prin judecata primului împărat și a ultimului împărat. Judecata lui Nebucadnețar a fost izgonirea pentru „șapte vremi”, în timp ce el a trăit ca o fiară sălbatică timp de două mii cinci sute douăzeci de zile, hrănindu-se cu iarbă și fiind udat de rouă. Judecata lui Belșațar a fost scrisă pe perete și a fost echivalată cu numărul două mii cinci sute douăzeci, identificând astfel faptul că judecata fiarei pământului și a celor două coarne ale ei este reprezentată prin „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Aceasta se întemeiază pe mărturia a doi împărați, iar cei doi martori îi reprezintă pe cel dintâi și pe cel din urmă.

„De șapte ori” este piatra de poticnire pentru adventism și, prin urmare, nu poate fi recunoscută, deși este limpede acolo—pentru cei care doresc să vadă. Ea este simbolul judecății asupra națiunii (Babilonul) care a domnit timp de șaptezeci de ani și simbolul judecății asupra împărăției care domnește timp de șaptezeci de ani simbolici. Când William Miller și-a prezentat înțelegerea despre „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, el a folosit cele două mii cinci sute douăzeci de zile ale lui Nebucadnețar, trăite ca o fiară, în Daniel capitolul patru, ca una dintre mărturiile profetice pentru a susține expresia „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. „De șapte ori” este atât piatra de temelie, cât și piatra din capul unghiului în Zaharia capitolul patru. Isus, sora White, Isaia

și Petru o identifică drept piatra care ajunge capul unghiului. Ea este doctrina încununătoare a profeției biblice, deși este, în esență, nevăzută de cei care mărturisesc că sunt mesagerii îngerului al treilea.

Pe măsură ce începem să cercetăm primele șase capitole ale cărții lui Daniel, este important să recunoaștem că, încă de la bun început, sunt identificate „șapte vremi”. Când Ioiachim a fost răsturnat de Babilon, a început robia de șaptezeci de ani. Cartea Cronicilor explică de ce au fost duși în captivitate timp de șaptezeci de ani.

Sedechia avea douăzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit unsprezece ani în Ierusalim. El a făcut ce este rău înaintea Domnului Dumnezeuului său și nu s-a smerit înaintea prorocului Ieremia, care vorbea din gura Domnului. S-a răzvrătit și împotriva împăratului Nebucadnețar, care îl pusese să jure pe Dumnezeu; dar și-a întepenit grumazul și și-a împietrit inima, ca să nu se întoarcă la Domnul Dumnezeuul lui Israel. Toate căpeteniile preoților și poporul au înmulțit și ele fărădelegile, după toate urâciunile neamurilor, și au pângărit Casa Domnului, pe care El o sfințise în Ierusalim. Domnul Dumnezeuul părinților lor le-a trimis, de dimineață, pe trimișii Săi și i-a trimis neconținut, căci voia să cruțe pe poporul Său și Locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au disprețuit cuvintele și au batjocorit pe prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac. Atunci a adus împotriva lor pe împăratul haldeilor, care le-a ucis tinerii cu sabia în Casa locașului lor celui sfânt și n-a avut milă nici de tânăr, nici de fecioară, nici de bătrân, nici de cel gârbovit de vârstă: pe toți i-a dat în mâna lui. Toate uneltele Casei lui Dumnezeu, mari și mici, vistieriile Casei Domnului, vistieriile împăratului și ale căpeteniilor lui, pe toate le-a dus la Babilon. Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidul Ierusalimului, au ars cu foc toate palatele lui și au nimicit toate lucrurile lui de preț. Pe cei care au scăpat de sabie i-a dus robi la Babilon; și au fost supuși lui și fiilor lui până la stăpânirea împărăției Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara și-a ținut sabatele; cât timp a rămas pustie a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani. În anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cirus, împăratul Persiei, care a vestit prin glas în toată împărăția lui și a pus și în scris următoarele: „Așa vorbește Cirus, împăratul Persiei: «Domnul Dumnezeuul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine dintre voi este din tot poporul Lui? Domnul Dumnezeuul lui să fie cu el, și să se suie!»” 2 Cronici 36:11–23.

Cei șaptezeci de ani de robie au fost pentru a împlini cuvântul lui Ieremia: „până când țara își va fi primit sabatele; în tot timpul cât va rămâne pustie, va ține sabatul.” Există un singur pasaj în Cuvântul lui Dumnezeu, în afară de versetul din Cronici pe care îl cităm, care se referă la faptul că țara „își primește” sabatele. Acel pasaj se află în capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic. Capitolul douăzeci și cinci dă instrucțiunile cu privire la felul în care trebuie lăsată țara să se bucure de odihna sabatului ei, iar capitolul douăzeci și șase prezintă blestemul de „șapte ori”, dacă acele instrucțiuni ale legământului nu erau urmate.

Soarta lui Ioiachim a marcat începutul captivității, care este un element al ceea ce Daniel a numit, în capitolul nouă, „blestemul” și „jurământul” lui Moise. Daniel a înțeles blestemul celor „șapte

vremi”, căci el mărturisește în capitolul nouă că, prin studiul profeției lui Ieremia privitoare la cei șaptezeci de ani, a înțeles numărul anilor în care poporul lui Dumnezeu urma să fie rob în Babilon.

În anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor, despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că avea să împlinească șaptezeci de ani ai pustiirilor Ierusalimului. Daniel 9:2.

Daniel a înțeles cei șaptezeci de ani „din cărți”, nu numai din cartea lui Ieremia. Cealaltă carte pe care a înțeles-o erau scrierile lui Moise, căci în rugăciunea sa el identifică „blestemul” celor șaptezeci de ani de robie ca fiind „jurământul” lui Moise. Cuvântul din capitolul nouă al cărții lui Daniel, care este tradus prin „jurământ”, este același cuvânt care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Captivitatea lui Iuda în Babilon timp de șaptezeci de ani a fost o împlinire a blestemului celor „de șapte ori”, în ciuda a ceea ce ar putea susține orice teolog modern. Este limpede ca lumina zilei, dar numai dacă ești dispus să vezi.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, zicând: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină un sabbat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul și șase ani să-ți tai via și să-i strângi rodul; dar în al șaptelea an să fie pentru țară un sabbat de odihnă, un sabbat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via. Ceea ce va răsări de la sine din secerișul tău să nu seceri, și strugurii viei tale netăiate să nu-i culegi; căci este un an de odihnă pentru țară. Și sabbatul țării să vă fie hrană: ție, robului tău și roabei tale, simbriașului tău și străinului care locuiește la tine, și vitelor tale, și fiarelor care sunt în țara ta; tot venitul ei să le fie hrană. Și să-ți numeri șapte sabbate de ani, de șapte ori șapte ani; și vremea celor șapte sabbate de ani să-ți fie patruzeci și nouă de ani. Atunci să faci să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să sune trâmbița în toată țara voastră.»” Leviticul 25:1-9.

Ni iby'ingenzi kubona ko, mu mabwiriza yo kureka igihugu kikaruhuka, inziga ndwi z'imyaka itandatu yo guhinga igihugu n'umwaka umwe wo kucyikiruhutsa zakomezaga kugeza ku mwaka wa mirongo ine n'icyenda, ubwo hagombaga kuba yubile iranga isohozwa ry'inziga ndwi z'imyaka irindwi. Ingingo y'ingenzi cyane igomba kubonwa ni uko ivuzwa ry'impanda ya yubile ryagombaga kuba ku Muni w'Impongano, bityo bikagaragaza ko, igihe Umuni w'Impongano nyakigereranyo watangiraga ku wa 22 Ukwakira 1844, impanda ya yubile ihagarariye uruziga rwa “bihe birindwi” yagombaga guhita ivuzwa. “Ibihe birindwi” byatangiye igihe Manase yajyanwaga i Babuloni mu mwaka wa 677 Mbere ya Kristo, byagereranyaga imyaka ibihumbi bibiri na magana atanu na makumyabiri yarangiriye ku Muni w'Impongano nyakigereranyo. Uwo mubano uzabura gusa ku badashaka kuwubona. Uruziga rwa “bihe birindwi” ruhujwe n'imyaka ibihumbi bibiri na magana atatu.

또한 레위기 25장 처음 아홉 절의 언약적 교훈 안에는 하나님의 말씀 가운데서 하루를 일 년으로 보는 원리에 대한 가장 심오한 예증이 있음을 보는 것이 중요하다. 신학자들이 양 떼를 바벨론의 포도주에 취하게 한 채 붙들어 두기 위해 내놓는 허탄한 이야기들의 잡탕은, 26장에 나오는 “일곱 때”에 대한 심판이 “일곱 때”로 번역된 그 단어의 히브리어 의미를 잘못 이해한 것이라는 주장이다. 그 주장은 사실이 아니다. 그 단어의 히브리어 의미는 그

정의 자체 안에 그것을 수치적으로 적용할 정당성을 충분히 포함하고 있다. 그러나 그들이 히브리어 문법에 대한 자칭 전문성을 근거로 세운 잘못된 전제를 바탕으로 떠받치는 그릇된 논변은, 단지 사람들을 다른 데로 돌리기 위한 호도에 불과하다.

Judecata reprezentată ca „șapte vremi” în capitolul douăzeci și șase este recunoscută din contextul pasajului, nu prin faptul că unii teologi moderni răstălmăcesc limba ebraică. William Miller și-a formulat concluzia fără nicio referire la limba ebraică, iar inspirația i-a confirmat înțelegerea ca fiind corectă. Îngerii i-au călăuzit înțelegerea pe baza contextului capitolului în care este situată judecata celor „șapte vremi”, nu pe baza limbii ebraice.

Contextul capitolului douăzeci și cinci este acela în care sunt precizate rânduielile legământului, iar capitolul douăzeci și șase oferă apoi binecuvântarea făgăduită pentru păzirea acelor porunci ale legământului, iar după aceea identifică ceea ce Daniel numește „blestemul lui Moise” pentru neascultarea de acele porunci.

Contextul este tema principiului unei zile pentru un an în profeția biblică. Acele versete introductive din Leviticul douăzeci și cinci arată că, în profeția biblică, o zi reprezintă un an. În cartea Exodului, Moise identifică în mod clar relația dintre odihna de sabbat din ziua a șaptea pentru om și animal și odihna de sabbat din anul al șaptelea pentru pământ.

Șase ani să semeni pământul tău și să-i strângi roadele; dar în anul al șaptelea să-l lași să se odihnească și să stea nelucrat, pentru ca să mănânce săracii poporului tău; iar ceea ce vor lăsa ei să mănânce fiarele câmpului. Tot astfel să faci cu via ta și cu măslinii tăi. Șase zile să-ți faci lucrul, iar în ziua a șaptea să te odihnești, pentru ca boul tău și măgarul tău să se odihnească și fiul roabei tale, și străinul, să se învioreze. Exodul 23:10–12.

În cuprinsul acelor trei versete se poate observa că o zi de odihnă pentru oameni și pentru dobitoace corespunde unui an de odihnă pentru țară. În Leviticul, capitolul douăzeci și cinci, în primele cinci versete, găsim aceeași structură gramaticală ca în porunca privitoare la Sabbat din Exodul, capitolul douăzeci, versetele opt până la unsprezece.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, zicând: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină un sabbat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul și șase ani să-ți tai via și să-i aduni rodul; dar în al șaptelea an să fie un sabbat de odihnă pentru țară, un sabbat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via. Ceea ce va răsări de la sine din secerișul tău să nu seceri și strugurii viei tale netăiate să nu-i culegi; căci este un an de odihnă pentru țară.” Leviticul 25:1–5.

Amintiți-vă de ziua Sabatului, ca s-o sfințiți. Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău; dar ziua a șaptea este Sabbatul Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în ea nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este înăuntrul porților tale. Căci în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o. Exodul 20:8–11.

Împreună, cele două porunci privitoare la sabbat identifică contextul din Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Așezate împreună, rând peste rând, ele mărturisesc că „șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău”, iar „șase ani să-ți semeni ogorul, șase ani să-ți tai via și să-i strângi roadele”. „Dar ziua a șaptea este Sabbatul Domnului Dumnezeului tău”, iar „al șaptelea an să fie un sabbat de odihnă pentru țară, un sabbat pentru Domnul”.

Amagambo yombi asobanurwa ngo “irindwi,” haba mu mategeko ayo ari yo yose yerekeye isabato, yaba isabato y’abantu cyangwa isabato y’igihugu, ni ryo jambo rimwe ry’Igiheburayo risobanurwa ngo “incuro ndwi” mu gice cya makumyabiri na gatandatu cya Abalewi. Imvugiro y’ibice bya makumyabiri na gatanu na makumyabiri na gatandatu bya Abalewi ishingiyeye ku ihame ry’ubuhanuzi rivuga ko umunsi ugereranya umwaka mu buhanuzi bwa Bibiliya. Nk’uko ibyo bifite uburemere, ni na ko itegeko ry’ubuhanuzi ry’aho ikintu kivugwa bwa mbere rifite uburemere.

Mai întâi menționat în aceste două capitole este principiul unei zile pentru un an. William Miller a fost călăuzit de Gabriel și de alți îngeri să identifice „cele șapte vremi” din Levitic ca simbol al două mii cinci sute douăzeci de ani, iar aceasta este în deplin acord cu contextul capitolelor, care este principiul unei zile pentru un an, enunțat în primele cinci versete ale capitolului douăzeci și cinci.

Atunci când autorul Cronicilor a identificat motivul pentru care Babilonului i s-a îngăduit să ducă în captivitate regatul de sud al lui Iuda, el a spus că aceasta a fost pentru a permite țării să se bucure de odihna ei de sabbat. Singurul alt loc din Cuvântul lui Dumnezeu care identifică țara bucurându-se de o odihnă se află în capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase din Levitic. Cei șaptezeci de ani în care Babilonul a domnit ca prima împărăție a profeției biblice nu prezintă doar anii simbolici în care fiara pământului avea să domnească drept a șasea împărăție a profeției biblice, ci cei șaptezeci de ani sunt o referire directă la „șapte vremi” din blestemul lui Moise.

Atunci când începem să studiem profețiile care sunt reprezentate în primele șase capitole ale lui Daniel, este esențial să știm că blestemul celor „șapte vremi”, precum și binecuvântarea celor „șapte vremi”, constituie un element al fiecăruia dintre aceste capitole.

De asemenea, este important să ne amintim că ciclul de șapte cicluri a câte șapte ani este marcat prin sunarea trâmbiței jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea, care este Ziua Ispășirii. Acest fapt leagă „cele șapte vremi” de cele două mii trei sute de zile din Daniel capitolul opt, versetul paisprezece. De asemenea, este important să ne amintim că un an profetic are trei sute șazeci de zile, iar dacă adăugați laolaltă trei sute șazeci de zile, iar și iar, pentru „șapte vremi”, rezultatul este de două mii cinci sute douăzeci de zile.

Când Daniel a înțeles din cărți numărul anilor pe care Ieremia îi identificase, a început o rugăciune care cuprinde fiecare element al răspunsului de pocăință arătat ca fiind necesar, dacă poporul lui Dumnezeu se trezește vreodată la realitatea că este rob în țara vrăjmașului. La sfârșitul rugăciunii lui Daniel din Leviticul douăzeci și șase, Gabriel a apărut pentru a-i da lui Daniel înțelegere cu privire la vedenia pe care o „auzise”, vedenia celor două mii trei sute de zile. Gabriel a început prin a-l înștiința pe Daniel că șaptezeci de săptămâni erau „hotărâte” pentru poporul lui Daniel.

De șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru încetarea fărădelegii, pentru ispășirea păcatelor, pentru împăcarea pentru nelegiuire, pentru aducerea neprihănirii veșnice, pentru pecetluirea vedeniei și prorociei și pentru ungerea Celui Preasfânt. Daniel 9:24.

Cuvântul tradus prin „hotărâte” în verset înseamnă „tăiate”, și, prin urmare, înseamnă că șaptezeci de săptămâni urmau să fie tăiate din cele două mii trei sute de zile. Începând cu al treilea decret din anul 457 î.Hr., poporul lui Daniel avea să aibă șaptezeci de săptămâni profetice de timp de probă. Șaptezeci de săptămâni profetice sunt egale cu patru sute nouăzeci de ani. La patru sute nouăzeci de ani după al treilea decret, Israelul antic avea să-l ucidă cu pietre pe Ștefan, în anul 34, și avea să fie pe deplin despărțit de Dumnezeu.

रो ३ वटा आज्ञापत्रहरूअघिको बन्दीवास, जसले परीक्षाकालका चार सय नब्बे वर्षको प्रारम्भिक बन्दि पहिचान गर्दछ, सत्तरी वर्षको थियो। ती सत्तरी वर्षहरू त्यस देशले ती वशि्रामका शबाथहरू उपभोग गर्न पाओस् भनेर थिए, जुन प्राचीन इस्राएलले कहिल्यै पूरा गरेन। देशका लागिसत्तरी वर्षका शबाथ-वशि्रामहरू, मोशाको शपथको विरुद्धमा भएको चार सय नब्बे वर्षको विद्रोह (वा वर्षहरूको सत्तरी हप्ता) का कारण आएका थिए।

Patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire împotriva legământului din Leviticul douăzeci și cinci au produs șaptezeci de ani de robie, pentru ca țara să se bucure de odihna ei. Cei șaptezeci de ani de robie au dus la trei decrete, care au marcat alți patru sute nouăzeci de ani de timp de probă pentru Israelul antic. Astfel, vedem două perioade de probă a câte patru sute nouăzeci de ani fiecare. Cele trei decrete sunt un tip al întreprinderii solii îngerești, dintre care prima a sosit în 1798, la sfârșitul primei indignări de „șapte vremi” împotriva împărăției de nord. Al treilea înger a sosit la două mii trei sute de ani după al treilea decret, la 22 octombrie 1844, care este și momentul când a venit „sfârșitul de pe urmă al indignării”.

Timp de patruzeci și șase de ani, între sfârșitul primei indignări și sfârșitul ultimei indignări, Isus a pus temelie templului millerit, iar piatra de temelie a fost „șapte vremi”. Acea piatră urma să fie fie piatra de temelie (sau altminteri piatra de poticnire) pentru adventism la început, și fie piatra din capul unghiului și piatra de încheiere (sau altminteri piatra funerară) pentru adventism la sfârșit. Cele trei decrete care reprezintă sosirea mesajelor celor trei îngeri în istoria anilor 1798–1844 reprezintă, de asemenea, primele trei capitole ale cărții lui Daniel.

Vom începe să analizăm primele șase capitole în articolul următor.

„Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor avea o experiență religioasă cu totul diferită... Un lucru va fi înțeles cu siguranță din studiul Apocalipsei — că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.” The Faith I Live By, 345.